

ÎN LEGĂTURĂ CU TEMATICA ȘI CONȚINUTUL „METODICII PREDĂRII ISTORIEI ȘI METODOLOGIEI ACTIVITĂȚII POLITICO-EDUCATIVE“

GH. I. IONIȚĂ

În conformitate cu spiritul documentelor Congresului al XIII-lea al Partidului Comunist Român și ale primului Congres al Științei și Învățămîntului asistăm, în ultima vreme, la adoptarea de către Ministerul Educației și Învățămîntului a o serie de măsuri menite a intensifica pregătirea teoretică, politico-ideologică și pedagogică a studenților de la facultățile cu profil ideologic, social-politic.

În acest sens, în zilele de 14—15 aprilie 1986 s-a desfășurat la Iași, sub egida Ministerului Educației și Învățămîntului și a Universității „Al. I. Cuza“ din Iași, un schimb de experiență privind perfecționarea pregătirii psihopedagogice și metodice a studenților de la facultățile de istorie-filozofie. Sub raportul conținutului, în cursul acestui schimb de experiență au fost amplu dezbătute căile acestei perfecționări, au fost făcute numeroase sugestii și propuneri.

Concluziile desprinse în urma acestei acțiuni au condus între altele și la adoptarea de către M.E.I. a hotărîrii ca începînd cu anul universitar 1986—1987 studenții de la aceste facultăți să efectueze — spre deosebire de trecut — un număr mai mare de ore de practică pedagogică — 504 din totalul de 912 ore programate pentru practica profesională, social-politică și pedagogică. Această practică, eșalonată timp de trei ani (în anii II, III și IV de studii) va contribui efectiv la mai buna formare a studenților din acest domeniu pentru viitoarea profesie.

În spiritul celor stabilite în cadrul consfătuirii de la Iași, cadrele didactice care asigură predarea și seminarizarea acestei problematici în cadrul facultăților de profil de la Universitățile din București, Cluj-Napoca și Iași — centrele în care, în ultima vreme, se asigură exclusiv și sistematic perfecționarea cadrelor didactice de istorie care lucrează în învățămîntul gimnazial și liceal și, totodată, centrele care au în răspundere directă organizarea activității de acordare a gradelor definitiv, II și I didactice — s-au întrunit, la București, la Universitate, în zilele de 10—11 iulie 1986, unde au continuat dezbaterile și au definitivat tematica cursului de „Metodica predării istoriei și metodologia activității politico-educative“.

În cele ce urmează vom înfățișa problematica de bază asupra căreia s-a convenit cu aceste prilejuri să se insiste în domeniul mai bune pregătiri metodice a viitorilor profesori de istorie.

Discutînd, mai întîi de toate, despre scopul, obiectivele, importanța și structura cursului de Metodica predării istoriei și metodologia activității politico-educative se cuvine a avea în vedere, în primul rînd, locul pe care-l ocupă Metodica în planul de învățămînt al fiecărei facultăți de istorie-filozofie, despre obiectivele specifice studierii Metodicii ca ramură a științei pedagogice.

În mod deosebit se cuvine a aprofunda apoi concepția socialismului științific și documentele Partidului Comunist Român, ca bază teoretică a Metodicii predării istoriei și a metodologiei activității politico-educative. Concepția despre istorie a tovarășului Nicolae Ceaușescu și aplicarea largă în cursul de Metodică a acestei concepții, a spiritului care rezultă din întreaga operă teoretică și practică a tovarășului Nicolae Ceaușescu este de asemenea un obiectiv de bază.

Raportul Metodicii cu științele pedagogice, psihologice, umaniste și social-politice reprezintă o problemă asupra căreia trebuie făcute de la bun început delimitările și articulațiile potrivite, insistându-se asupra strinselor legături care există între aceste științe.

Realizărilor metodice pe plan național și universal se recomandă a li se acorda atenția cuvenită de la bun început.

Modernizarea cursului și oricăror dezbateri pe probleme de Metodică în raport cu orientările noi în predarea istoriei trebuie să constituie o preocupare continuă avându-se în vedere, în mol special, următoarele: structurarea materialului pe probleme mari cu caracter de generalizare și sistematizare; selecția problemelor reprezentative sau tipice; tratarea și încadrarea în ansamblul istoriei a civilizațiilor asiatice, precolumbiene și africane; corelarea intra și interdisciplinară; folosirea judicioasă a mijloacelor audio-vizuale; modernizarea concepției profesorului, a conținutului obiectului istoric și a tehnologiei didactice; aplicarea unor strategii didactice diferențiate în funcție de profilul unității de învățământ în care se lucrează (experimentarea unor modalități specifice de lucru la clasele de filologie-istorie).

Între problemele esențiale care trebuie urmărite permanent de acțiunea de perfecționare a Metodicii se enumeră: integrarea învățământului cu cercetarea științifică și practica socială; folosirea tradițiilor progresiste ale activității metodice și a experienței pedagogice din trecut.

Reliefarea contribuției materiale și spirituale a popoarelor la patrimoniul culturii și civilizației universale și — în acest cadru — sublinierea locului și rolului României, a aportului său de-a lungul veacurilor la cultura și civilizația universală trebuie să se afle deasemenea în prim plan.

Rolul Metodicii în dezvoltarea gândirii și formarea personalității studenților și elevilor, precum și în planul perfecționării neconținute a profesorilor de istorie va fi îndeplinit numai în măsura în care astfel de premise și cerințe vor fi dintru început soluționate.

Întrînd în dezbateră propriu-zisă a problematicii Metodicii avem a ne referi cu detalii asupra locului, rolului și importanței ei instructiv-formative, a predării istoriei în școală. Este firesc a ne referi, în acest cadru, la istorie, ca obiect de cercetare științifică și la istorie, ca obiect de predare în școală, de asemenea la tradițiile înaintate cu privire la rolul educativ al istoriei.

În mod special se cuvin a fi analizate sarcinile instructiv-educative ale istoriei subliniate în Programul Partidului Comunist Român, în documentele Congreselor al IX-lea, al X-lea, al XI-lea, al XII-lea și al XIII-lea ale P.C.R., ale Congreselor educației politice și culturii socialiste (1976 și 1982). Privirea specială asupra punerii de către Plenara lărgită a C.C. al P.C.R. din 1—2 iunie 1982 a problemelor locului și rolului istoriei în ansamblul activității politico-ideologice și cultural-educative a partidului și statului nostru, precum și integrarea acestei problematici în Programul ideologic al partidului nostru la cel de-al XIII-lea

Congres ne oferă perspectiva schițării celor mai noi orientări în acest domeniu, orientări care au stat la baza Congresului Științei și Învățămîntului (1986). În strînsă legătură cu dezbaterile acestui Congres trebuie analizate problemele esențiale ale pregătirii pentru muncă și viață a noilor generații, îndemnurile adresate de către tovarășul Nicolae Ceaușescu pentru îmbunătățirea muncii politico-ideologice, inclusiv prin intermediul istoriei.

Printre temele de bază ce se pot aborda în acest cadru problematic figurează: necesitatea orientării studiului istoriei în direcția înțelegerii proceselor sociale ale lumii contemporane, a sesizării sensului dezvoltării societății; educația patriotică și internaționalistă la lecțiile de istorie și în activitatea generală a profesorului și a elevilor; caracterul istoric și conținutul noțiunii de patrie și patriotism; patriotismul revoluționar socialist — element de bază al educației comuniste a tineretului; conținutul noțiunii de patriotism revoluționar socialist; internaționalismul proletar și legătura sa indisolubilă cu patriotismul socialist; partinitatea și obiectivitatea în predarea istoriei; căile și metodele de formare și dezvoltare a sentimentelor patriotice și internaționaliste; cunoașterea istoriei locale, organizarea excursiilor de studii, vizitarea muzeelor de istorie, cunoașterea realizărilor din anii construcției socialiste, vizionarea de filme și piese de teatru, activitatea la cercurile de istorie.

Un capitol esențial al problematicii la care ne referim are în vedere conținutul învățămîntului la istorie. Este vorba, în fond, de caracteristicile planului de învățămînt, de locul istoriei în rețeaua școlară, de programele școlare și rolul lor în procesul de instruire și de educare a tineretului, de conținutul programelor școlare de istorie, de caracterul lor obligatoriu, atît în sensul cuprinderii tuturor problemelor prevăzute în programă, cît și în cel al neadăugirii unor probleme noi, de libertatea profesorului de a-și organiza lecția de istorie, pe baza problemelor cuprinse în programă, dar în funcție de specificul clasei la care predă, de manualele școlare și conținutul lor, de raportul dintre manual și programa școlară, de rolul profesorului în îndrumarea elevilor pentru munca independentă cu manualul de istorie, de principalele probleme ale fiecărui manual de istorie, de necesitatea utilizării judicioase a programelor și a manualelor școlare, de stabilirea volumului de cunoștințe transmise elevilor pentru a realiza însușirea de către aceștia a evenimentelor mai importante legate de dezvoltarea societății și pentru a evita supraîncărcarea elevilor ș.a.m.d. După cum s-a putut observa, tratarea problemelor conținutului învățămîntului în domeniul istoriei implică răspunderi mari pentru fiecare profesor. Nu este vorba numai de obligația respectării de către fiecare în parte a documentelor școlare de bază, ci și de punerea în evidență a tuturor calităților sale de om al școlii, de educator pentru atingerea parametrilor superiori în toate direcțiile desfășurării muncii la catedră.

Metodicilor și tehnicilor de predare-învățare avem datoria de a le acorda o maximă atenție cu toții pornind de la specificul metodelor și procedeele de predare a istoriei, de la orientările noi privind conceptul de modernizare, de la necesitatea îmbinării tehnologiei și metodologiei tradiționale a lecției cu formele noi de organizare a procesului instructiv-educativ, de la modalitățile de valorificare a potențialului formativ al istoriei în școală. În privința metodelor clasice avem în vedere, în chip deosebit, expunerea sistematică a cunoștințelor,

modernizarea expunerii, perfecționarea comunicării cu elevii, solicitarea capacităților psihice în prezentarea problemelor mari, fragmentările logice în tratarea evenimentelor, axarea expunerii pe operații ale gândirii, pe analize, pe comparații, clasificări, pe sinteze. Integrarea în lecție a documentelor istorice autentice, a mărturiilor de bază ale epocii, a literaturii orale și beletristice, trebuie să ne constituie tuturor o preocupare în acest sens; de asemenea, selectarea riguroasă a cunoștințelor după criteriul esențialității și descărcarea lecției de elemente de amănunt. Un loc aparte îl ocupă în acest context pregătirea conversației și condiționarea ei de structura întrebărilor. Elevul trebuie să devină astfel un participant activ la instruirea sa. Relația nouă profesor-elev, elev-profesor este hotărâtoare pentru crearea unui astfel de climat. Descrierea și comparația, legăturile și asociațiile interdisciplinare, demonstrația, perceperea nemijlocită a izvoarelor istorice de către elevii, comentarea lor, funcția formativă a demonstrației, integrarea noutăților științifice, corectarea anumitor puncte de vedere, prezentarea de teze noi, a unor probleme controversate — iată probleme pe care lecția de istorie trebuie, este datoare să le rezolve în chipul cel mai fericit.

În ansamblul preocupărilor pe care le avem în acest domeniu, un loc important trebuie să-l atribuim excursiilor și vizitelor la diferite obiective ale trecutului și prezentului istoric; acolo pot prinde cu mai multă ușurință contur intențiile profesorului de istorie de a comunica mai direct cu elevii și de la stagiul de transmitere de informații științifice și de receptare corespunzătoare a lor profesorul poate aspira și poate efectiv să sâdească și să dezvolte convingeri la elevii săi.

În privința metodelor moderne ar fi să subliniem, mai întâi, problematizarea și învățarea prin descoperire; modalitățile practice de interpretare și folosirea problematizării și descoperirii; predarea problematizată prin îmbinarea activităților frontale cu cercetarea independentă, individuală și pe grupe; învățarea prin descoperire și cercetare; activitatea comună profesor-elev în lecția la muzeu; vizitele și excursiile, cercetarea în arhive și biblioteci, la șantiere arheologice; procedeele noi de analiză și interpretare a documentelor; interpretările de text de pe poziții moderne; selectarea, prelucrarea și valorificarea informațiilor culese de elevi; redescoperirea adevărului istoric prin integrarea noutăților științifice în lecții, corectarea anumitor puncte de vedere greșite, prezentarea unor teze noi, a unor probleme controversate; modelarea (modelul logic, grafic și matematic); folosirea planurilor de lecții, a tabelelor sinoptice, diagramelor, organigramele, algoritmizarea ș.a.m.d.

Lecția de istorie și tipologia ei reprezintă în demersul oricărui profesor de specialitate o adevărată piatră de încercare, dat fiind că lecția constituie în continuare forma organizată de predare a istoriei în învățământul nostru. Este firesc, în consecință, să gândim, în continuare, la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească lecția de istorie pentru realizarea sarcinilor sale instructiv-educative, la orientarea politico-ideologică a lecțiilor, la conținutul științific, militant, combativ al cunoștințelor predate, la fundamentarea lecțiilor pe baza documentelor de partid și de stat, la încadrarea lecției în sistemul de cunoștințe al întregului curs și îndeosebi al capitolului din care face parte (relativa autonomie și interdependența lecțiilor), la stabilirea judicioasă a tipului de lecție și a metodei de lucru cu clasa, în funcție de tema tratată și de scopul ur-

mărit, la tipurile lecțiilor de istorie, la criteriile după care se stabilește tipologia lecțiilor, la multitudinea sarcinilor instructiv-educative pe care trebuie să le realizeze lecțiile de istorie și la necesitatea stabilirii sarcinii didactice dominante pentru fiecare lecție. În mod concret avem a distinge următoarele tipuri de lecții de istorie :

a) Lecția de comunicare a cunoștințelor, cu varianta sa cea mai frecventă — lecția mixtă sau combinată. Este firesc să avem în atenție sarcinile didactice ale lecției mixte sau combinate, momentele principale ale acestui tip de lecție, planul lecției mixte și elementele sale componente; întocmirea planului lecției în procesul pregătirii acesteia de către profesor, schema la tablă și întocmirea ei în cursul transmiterii noilor cunoștințe.

b) Lecția de recapitulare, sistematizare și fixare a cunoștințelor. Aceasta este lecția ce poate avea rol hotărâtor în selecționarea și consolidarea cunoștințelor elevilor pe durată mare de timp. Profesorul este dator să alcătuiască planul unei astfel de lecții și să urmărească realizarea lui. Planul de lecție poate viza o recapitulare clasică. Planul de lecție poate fi pe bază de dezbateri și referat, proiectii, folosirea documentului istoric, literatură beletristică ș.a.

c) Lecția destinată formării priceperilor și deprinderilor pentru munca independentă a elevilor vizează munca cu documentele istorice, cu materialele arheologice, etnografice, numismatice etc., antrenarea elevilor la organizarea muzeului și a cabinetului de istorie, îndrumarea elevilor pentru studierea independentă a manualului și a cărților de istorie.

d) Lecția de verificare, control și apreciere a cunoștințelor elevilor are și ea un scop bine definit. Profesorul își poate alcătui în acest cadru un plan de verificare orală a cunoștințelor și să urmărească realizarea lui. Verificarea și controlul cunoștințelor se poate face prin lucrări scrise curente și trimestriale.

Noțiunile fundamentale de istorie și procesul formării lor continuă să formeze principal obiect de atenție pentru oricare profesor de specialitate, noțiunea istorică fiind o coordonată definitorie în activitatea instructiv-educativă. Formarea și consolidarea treptată a noțiunilor de istorie într-un sistem de noțiuni pe orânduri sociale și clase de studiu trebuie să ne preocupe esențialmente pe plan metodic, elevilor trebuind a le fi formate în cele mai bune condițiuni principalele noțiuni de istorie — noțiunea de viață economică; noțiunea cu privire la clase sociale și lupta de clasă; noțiunea cu privire la viața politică; noțiunea de timp și spațiu; noțiunea de cultură.

Cu privire specială la conținutul și sfera noțiunilor este firesc să fie relevat specificul dezvoltării social-economice și politico-culturale ale fiecărui popor într-o anumită epocă: subliniate legăturile dintre fenomene; evidențiat rolul hotărâtor al maselor populare în producerea bunurilor materiale, în lupta pentru libertate, independență și progres; subliniat rolul personalităților care au contribuit la progresul omenirii; evidențiată contribuția materială și spirituală a popoarelor la patrimoniul culturii și civilizației universale; subliniat rolul istoriei în dialogul culturilor din sistemul de valori social-umaniste mondiale.

După un astfel de demers făcut cu temeinicie, stă la îndemna profesorului de istorie să ordoneze fondul de noțiuni însușite de elevi după o suită de lecții, să consolideze noțiunile în lecții de recapitulare, vizite, prin folosirea mijloacelor audio-vizuale, lecții de muzeu ș.a.

În calitatea sa de îndrumător al învățării, profesorul trebuie să folosească modalități complexe de lucru, să folosească schemele, diagramele, hărțile, tabelele sinoptice, modelele grafice, documentele istorice, tablourile istorice, izvoarele arheologice, literatura orală și beletristică. În acest cadru poate avea loc, în chip natural, firesc, cu totul neforțat intercondiționarea metodelor clasice cu cele moderne. Prioritatea metodelor active capătă în acest context un cîmp fericit de afirmare.

Valoarea instructiv-educativă a elementelor de istorie locală se impune tot mai mult astăzi și trebuie să stea cît mai frecvent în atenția profesorului de istorie.

Izvorul local, reprezintă, în primul rînd, un mijloc de informare științifică și de antrenare a elevilor în activitatea de cercetare. Antrenarea elevilor în acțiunea de investigare, conservare și interpretare a fenomenelor vieții sociale, trebuie să reprezinte un fapt obișnuit în viața școlii și a profesorului de istorie în mod special.

Diversitatea metodelor și procedeele în folosirea izvorului istoric local la lecții și în activitățile în afara clasei poate conduce astăzi și în viitor la dezbateri temeinice care să cuprindă noi și însemnate căi în acest sens. În strînsă legătură cu aceasta poate avea loc valorificarea activității de cercetare științifică locală, organizată de sesiuni științifice ale elevilor în care să se comunice asemenea rezultate.

În ansamblul preocupărilor pentru formarea la elevi și stimularea mai bune înțelegeri de către aceștia a noțiunilor fundamentale de istorie se cuvine a menține tot timpul în prim plan problemele predării-învățării istoriei României cu direcțiile instructiv-formative specifice ei. Este cazul a ne referi, în acest context, la următoarele principale piste pe care poate evolua munca profesorului de istorie la clasele VIII—IX și X, dar nu numai la ele :

Înșușirea temeinică a istoriei patriei ; necesitatea cunoașterii trecutului pentru înțelegerea prezentului și făurirea conștientă a viitorului ; formarea trăsăturilor morale ; educarea elevilor în spiritul umanismului socialist, al patriotismului revoluționar și al solidarității internaționale ș.a.m.d.

Structurarea cunoștințelor pe probleme fundamentale în clasele XI și XII (cu obiective diferențiate la clasele de filologie-istorie) constituie o altă direcție esențială de acțiune pentru profesor.

Cabinetul de istorie — cadru optim de predare-învățare constituie de multă vreme pentru noi toți un obiect important de atenție. Avem aici în vedere doar modalitățile diversificate de organizare, structurare și asigurare a conținutului în cadrul cabinetelor de istorie ; confruntările de opinii și schimbul de experiență cu privire la problemele pe care le ridică folosirea tehnologiei didactice moderne ; valorificarea mijloacelor moderne audio-vizuale în predare, sursele importante de informare, de stimulare a participării directe a elevilor la dialog și dezbateri ; tipurile de materiale și mijloace moderne de instruire ; aplicațiile practice.

În legătură cu aprecierea și evaluarea randamentului școlar dorim să reținem atenția din dezbaterile de specialitate care au avut și au loc asupra însemnătății verificării, aprecierii și notării cunoștințelor — mijloc esențial de optimizare a procesului instructiv-educativ, asupra organizării științifice a acțiunii de verificare a cunoștințelor, deprinderilor, capacităților și atitudinilor elevilor ; stabilirea criteriilor de înregistrare a progreselor elevilor, ale colectivelor de elevi și ale claselor paralele. Avem în vedere, în context, aprecierea obiectivă asupra

rezultatelor cantitative și calitative obținute de elevi și, ca un procedeu eficient, folosirea testelor.

Activitatea metodică și științifică a profesorului de istorie este și trebuie să fie în tot mai largă măsură factorul esențial al tuturor perfecționărilor pe care le aducem și le vom putea aduce în domeniul asupra căruia insistăm în aceste rânduri. Ne gândim la sporirea neconținută a rolului profesorului de istorie în colectivul pedagogic al școlii, în organizarea activității politice și obștești, la necesitatea desfășurării unei bogate activități metodice a profesorului de istorie, la formele acestei activități în cabinetul de istorie, în cadrul consiliului profesoral al școlii, în cadrul comisiei metodice, al cercului pedagogic de istorie pe județ sau oraș, în consfăturile județene ale cadrelor didactice, în presa pedagogică de specialitate. Ne gândim și la alte multe forme în care profesorul de istorie poate și trebuie să fie prezent și să se afirme.

Cu privire la Metodologia activității politico-educative am dori doar să subliniem că, pornind de la Programul educației socialiste a maselor, al formării omului nou — parte integrantă a Programului P.C.R. de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism — de la realitățile și perspectivele aflate la orizontul deceniului al III-lea al Epocii Nicolae Ceaușescu și având în vedere avantajele existenței sistemului unitar al educației politice și culturii socialiste în țara noastră, sporește neconținut rolul cadrelor didactice din domeniul istoriei și al celorlalte științe sociale în educația politică a elevilor, a tineretului, în munca ideologică în rândurile maselor.

Se cuvin a fi amintite, în acest sens, în chip special, avantajele existenței unui sistem organizat de învățămînt politico-ideologic în țara noastră (atît pentru cadre didactice, cît și pentru elevi), sistem care — prin organizare, structură, conținut și metode — poate fi cu maximă eficiență folosit pentru desfășurarea unei cît mai substanțiale activități politico-educative.

În strînsă legătură cu acest domeniu trebuie avută în vedere problematica metodică a activității cabinetelor pentru activitatea ideologică și politico-educativă, folosirea punctelor de documentare politico-ideologică.

În munca profesorului de istorie trebuie să-și găsească o cît mai completă reprezentare probleme ca :

a) rolul politico-educativ al activității culturale și artistice ; formele, modalitățile și metodele activității așezămintelor culturale ;

b) mijloacele de informare în masă și rolul lor în îmbunătățirea activității politico-educative ;

c) răspîndirea cunoștințelor științifice și tehnice ; obiectivele, formele și modalitățile de realizare ;

Și, poate mai presus de orice, merită a discuta cît mai mult și cît mai profund astăzi despre rolul profesorului de istorie ca activist pe tărîm cultural și obștesc.

* * *

Rostul publicării însemnărilor de față în revista Societății de Științe Istorice din R. S. România, revistă care se adresează, în principal, profesorilor de istorie este de a-i informa pe aceștia în legătură cu direcțiile esențiale pe care trebuie

să le urmeze pregătirea metodică a oricărui om de la catedră care are nobila misiune de a preda istoria. Cum foarte mulți dintre profesorii de istorie au între alte preocupări și pe aceea de a-și desăvârși pregătirea pe calea dobândirii gradelor didactice: definitiv, II sau I, cele mai înainte înfățișate nu le pot servi altfel decât ca un foarte util sprijin. Este acesta și motivul pentru care am în-lănțuit aici aceste informații, elaborînd o scurtă trecere în revistă a problematicii actuale a cursului de Metodica predării istoriei și metodologia activității politico-educative.

După cum este cunoscut, revista „Studii și articole de istorie” și-a deschis și-și deschide larg și sistematic paginile pentru dezbateră problemelor de Metodică pentru organizarea sub acest raport a schimbului de experiență între profesorii de specialitate. Un număr mare de studii, articole au fost în acest sens publicate, de asemenea au fost popularizate o serie de experiențe interesante ale unor profesori de istorie din întreaga țară. Mai mult decât oricînd în trecut astfel de probleme vor sta și de-acum înainte în fața redacției revistei, rostul lor fiind de a contribui în tot mai largă măsură la perfecționarea sub acest raport a profesorilor de istorie. În acest fel socotim că ne vom achita în tot mai bune condițiuni de îndatoririle ce ne revin, ca urmare a creșterii — de la an la an — a exigențelor pe care Ministerul Educației și Învățămîntului le pune în fața noastră, a celor care asigurăm pregătirea și neconținută perfecționare a pregătirii metodice a cadrelor didactice.*

* Cu titlu informativ facem cunoscut că, în anul 1987 — în continuarea reuniunilor de la Iași și București (aprilie și iulie 1986) —, Ministerul Educației și Învățămîntului va organiza, la Timișoara, un nou schimb de experiență pentru toți factorii care au atribuții în planul pregătirii metodice în învățămîntul superior din țara noastră. Cu acest prilej se va analiza — printre altele — stadiul aplicării reglementărilor aplicate de M.E.I., în anii 1986—1987, cu privire la îmbunătățirea organizării și desfășurării practicii pedagogice a studenților, precum și a perfecționării metodice a lor, a cadrelor didactice în general.